

διαβάζω ιστορίες

Ένα αγόρι που το έλεγαν...

Φιλιώ Λαζανά

Εικόνες: Ρένια Μεταλληνού

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ένας ξεχασιάρης μπαλαδόρος

Για να είσαι ήρωας μιας ιστορίας, το λιγότερο που πρέπει να έχεις είναι ένα όνομα. Να μπορείς να πεις στον κόσμο που θα σε ακούσει ή θα σε διαβάσει, ή θα θελήσει να μοιραστεί την ιστορία σου με άλλους: «Γεια σας, είμαι ο τάδε ή η τάδε και θα σας διηγηθώ τις περιπέτειές μου!».

Όταν δεν έχεις όνομα, όπως συμβαίνει μ' εμένα, αυτό μοιάζει ακατόρθωτο. Έχω βέβαια κάποια χαρακτηριστικά που με κάνουν να ξεχωρίζω, όπως για παράδειγμα ότι είμαι αρκετά δυνατός, καλός μπαλαδόρος και απίστευτα γρήγορος στο τρέξιμο. Αλλά για προσπαθήστε να φωνάξετε ένα φιλαράκι που βλέπετε στο απέναντι πεζοδρόμιο «Αρκετά-δυνατέ-καλέ

μπαλαδόρε-και-απίστευτα-γρήγορε-στο-τρέξι-
μοοοο!»). Μέχρι να τελειώσετε τη φράση, ο φί-
λος θα βρίσκεται ήδη τρία στενά πιο κάτω! Κι
εσείς θα μείνετε χωρίς παρέα!

Βασικά, αυτό που έχω σίγουρα είναι ένα
νούμερο. Είμαι το νούμερο 21. Μου έδωσαν
αυτό το νούμερο στο Ίδρυμα όπου μένω. Γιατί
δεν έχω μια ολοδική μου μαμά ή έναν ολοδικό
μου μπαμπά ή ένα ολοδικό μου σπίτι με μαμά

και με μπαμπά και με αδέρφια και με κήπο (και χωρίς κήπο δε θα είχα πρόβλημα, απλά λατρεύω τη φύση). Είμαι, αυτό που λένε, ένα μικρό ορφανό αγόρι. Όμως δε στενοχωριέμαι, γιατί ξέρω ότι κάπου έξω από τους τοίχους του Ιδρύματος υπάρχει μια οικογένεια που με αναζητά! Μέχρι, λοιπόν, να έρθει να με βρει, με φροντίζουν οι άνθρωποι στο Ίδρυμα.

Εκτός από όνομα, δεν έχω και ηλικία. Δηλαδή, κανείς δεν ξέρει πότε ακριβώς γεννήθηκα (κι εγώ βέβαια πού να το θυμάμαι!) και προσπαθούν να υπολογίσουν πόσων χρονών είμαι από το ύψος, τα κιλά μου ή ακόμα και κοιτάζοντας τα δόντια μου. Μου φαίνεται τόσο αστείο! Κι ενώ δεν τα βρίσκουν με την ηλικία μου, σε αυτό που συμφωνούν όλοι είναι ότι έχω απίστευτη ενέργεια.

Γι' αυτό άλλωστε παίζω την καλύτερη μπάλα σε όλο το Ίδρυμα, κι αλίμονο αν κάποιος πει το αντίθετο!

Τώρα που πήρα φόρα και σας τα λέω όλα, να σας εξομολογηθώ και κάτι τελευταίο: είμαι αρκετά ξεχασιάρης! Για παράδειγμα, μη με ρωτήσετε τι έφαγα χτες, τι όνειρο είδα, αν έκανα κάποια ζημιά, αν μάλωσα με κάποιο φιλαράκι... Δεν έχω και τόσο καλή μνήμη! Όμως, είμαι αποφασισμένος να χαίρομαι με αυτά που έχω κι όχι με αυτά που δεν έχω! Στο κάτω κάτω, αφού δε θυμάμαι με ποιο φιλαράκι μπορεί να μάλωσα χτες, πώς να του κρατήσω κακία; Κι έτσι, κάθε που ξημερώνει μια καινούρια μέρα, θα είμαστε πάλι φίλοι και θα παίζουμε σαν να μη συνέβη τίποτα!

Γι' αυτό, καταλαβαίνετε την τεράστια έκπληξή μου όταν κατάφερα όχι μόνο να τρυπώσω σε αυτή την ιστορία, αλλά να γίνω και ο ήρωάς της! Τι κι αν δεν έχω όνομα, τι κι αν

δεν ξέρω ακριβώς την ηλικία μου, τι κι αν...
οχ... ξέχασα τι ήθελα να πω! Δεν πειράζει κα-
θόλου! Είμαι το νούμερο 21 και είμαι ο ανώνυ-
μος ήρωας αυτής της ιστορίας!

ІДРІМА

Адрес: ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Επιχείρηση Ξεβρομίξ

«Πού βρήκατε αυτό το χαριτωμένο αγόρι, κύριε Αντώνη;» ρώτησε μια κυρία τον ηλικιωμένο που στεκόταν μπροστά στην πύλη του Ιδρύματος κρατώντας με αγκαλιά. Η κυρία τουρτούριζε από το κρύο, παρόλο που ήταν τυλιγμένη με μια χοντρή κόκκινη ζακέτα.

«Ο μικρός τριγύριζε ολομόναχος στο πάρκο. Δείχνει αρκετά ταλαιπωρημένος και είναι και πε-ντα-βρό-μι-κος, Βικτορία μου!» είπε ο κύριος Αντώνης με έναν μορφασμό αηδίας, κάνοντάς με να σκύψω το κεφάλι από την ντροπή.

«Δεν πειράζει, καλέ μου. Θα τον περιποιηθώ εγώ και θα γίνει ένας μικρός πρίγκιπας» του απάντησε η τροφαντή καλοσυνάτη κυρία,

καθώς με έπαιρνε από την αγκαλιά του, κλείνοντας τη βαριά μεταλλική πόρτα πίσω της.

Αυτά μπορώ να θυμηθώ από εκείνη τη χειμωνιάτικη μέρα που με έφεραν στο Ίδρυμα. Γιατί... ειλικρινά, συγχωρήστε με, δε θυμάμαι αν σας το είπα προηγουμένως, αλλά μένω σε ένα μέρος που λέγεται Ίδρυμα. Αυτό είναι σαν ένα μεγάλο σπίτι που φιλοξενεί αγόρια και κορίτσια που δεν έχουν δική τους οικογένεια ή σπίτι, μέχρι μια μέρα να βρουν.

«Λοιπόν, αγοράκι μου, αν είσαι φρόνιμος και ακούς την κυρία Βικτορία, όλα θα πάνε καλά! Θα δεις!» μου είπε γλυκά, καθώς με οδηγούσε σε ένα δωμάτιο που αργότερα έμαθα ότι ήταν το ιατρείο.

Αμέσως έτρεξα και κουλουριάστηκα σε μια γωνίτσα. Έμεινα εκεί φοβισμένος να τη ζυγίζω με τα μάτια ορθάνοιχτα και το κεφάλι σκυμμένο, ενώ ευχόμουν να μπορούσα να είμαι αόρατος. Βλέπετε, μέχρι τότε κανείς δε μου είχε μιλήσει ποτέ γλυκά, και ήμουν επιφυλακτικός.

«Μη φοβάσαι, μωρό μου» ψιθύρισε πλησιάζοντάς με. «Πεινάς;» με ρώτησε βγάζοντας κάτι από την τσέπη της κόκκινης ζακέτας της.

Με τόση ταραχή είχα ξεχάσει ότι πεινούσα. Βασικά, συνέχεια πεινάω! Της έγνεψα πως ναι.

«Έλα εδώ, μικρέ. Θες μια μπουκίτσα απ' αυτό;» είπε πλησιάζοντάς με.

Ήταν τόση η πείνα μου που το βούτηξα και το κατάπια αμάσητο, χωρίς καν να καταλάβω τι έφαγα.

Η κυρία Βικτορία γέλασε δυνατά και τα γυαλιά της γλίστρησαν από τη μύτη της.

«Μάλλον πεινάς! Πάμε να κάνουμε μπανάκι, και μετά θα σου δώσω να φας ένα μεγάλο πιάτο φαγητό! Σύμφωνα;»

«Εντάξει, κυρία Βικτορία» συμφώνησα και αφέθηκα στα χέρια

της να με περιποιηθεί. Το μπάνιο δεν είναι μια από τις αγαπημένες μου στιγμές, αλλά ήμουν τόσο μα τόσο βρόμικος, που πραγματικά δεν είχα άλλη επιλογή.

Σαπούνια, σαμπουάν, βούρτσες, χτένες, μπουκαλάκια, ψαλίδια μικρά, ψαλίδια μεγάλα, ένα ολόκληρο βουνό με πράγματα ακούμπησε η κυρία Βικτορία πάνω στο τραπέζι, για να φέρει εις πέρας την «Επιχείρηση Ξεβρομίξ» όπως είπε γελώντας τρυφερά, καθώς με καθάριζε.

«Μείνε ακίνητος, αγόρι μου, να κόψουμε τα νυχάκια» μου ζήτησε σπρώχνοντας τα γυαλιά της για πολλοστή φορά στη θέση τους.

Εγώ, για να μην την απογοητεύσω, αποφάσισα να καθίσω όσο πιο φρόνιμα μπορούσα. Άσε που είχα αρχίσει να συμπαθώ αυτή τη γε-

λαστή κυρία που δε σιχάθηκε να καθαρίσει όλη τη βρομιά που είχε εγκατασταθεί πάνω μου τόσο καιρό που τριγύριζα άπλυτος και νηστικός στους δρόμους.

«Μπράβο, αγόρι μου! Τι όμορφος που είσαι τώρα που πλύθηκες!» Με κοίταζε με καμάρι, καθώς με σκούπιζε. «Τι θλιμμένα ματάκια είναι αυτά! Δεν κρατιέμαι άλλο, θα σου βρω ένα όνομα... Για να σκεφτώ... ποιο θα σου πήγαινε καλύτερα;»

«Το νούμερο 21» ακούστηκε μια αυστηρή φωνή πίσω μας, που μας έκανε και τους δυο να πεταχτούμε. «Από το δωμάτιο που θα τον βάλουμε να μείνει. Το νούμερο 21».

«Αχ, γιατρέ, συγγνώμη, δε σας κατάλαβα» ψέλλισε η κυρία Βικτορία κοκκινίζοντας.

«Έχουμε πει ότι δε δίνουμε όνομα σε αυτούς που φιλοξενούμε, Βικτορία» την επέπληξε ένας πανύψηλος σοβαρός κύριος με άσπρη ρόμπα. «Πρέπει να είμαστε πρακτικοί και κυρίως να μη δενόμαστε μαζί τους. Δεν είναι σωστό».

«Συγγνώμη, γιατρέ, παρασύρθηκα. Μάλλον από τα ματάκια του μικρού. Δε θα επαναληφθεί» είπε με σκυμμένο το κεφάλι. «Πρέπει να είμαστε πρακτικοί».

«Ας πιάσουμε δουλειά τώρα, γιατί έχω αρκετά περιστατικά σήμερα. Για να δούμε, τι έχουμε εδώ;»

Ο γιατρός με πλησίασε, και πριν καν προλάβω να αντιδράσω με πήρε από την αγκαλιά της κυρίας Βικτορίας κι άρχισε να με εξετάζει. Πού και πού κρατούσε σημειώσεις στο ντοσιέ του.

«Χμμ, το ύψος είναι οκεί. Αλλά από βάρος δεν τα πάμε και τόσο καλά. Είναι πολύ αδύνατος. Πόσες μέρες έχεις να φας άραγε, μικρέ;» είπε στρεφόμενος προς το μέρος μου.

Ετοιμαζόμουν να απαντήσω με μπόλικο παράπονο ότι ειλικρινά δε θυμάμαι, μπας και τον συγκινήσω, μέχρι που ο γιατρός με τσίμπησε με κάτι που αργότερα έμαθα ότι το λένε βελόνα.

«Άουτς!! Άαααουτς! Μα τι κάνεις;;;!!» Άρχισα να ουρλιάζω σαστισμένος από τον πόνο.

«Μείνε ακίνητος, μικρέ!» είπε ο γιατρός ασυγκίνητος. «Πρέπει να σου κάνουμε άλλα δύο εμβόλια, γιατί ποιος ξέρει τι μικρόβια κουβαλάς!»

Κοίταξα παρακλητικά την κυρία Βικτορία, μπας και με σώσει από αυτό τον μπελά. «Και στο κάτω κάτω, τι κακό έχουν λίγα μικρόβια; Εγώ τα θέλω τα μικρόβιά μου!» ωρυόμουν, ενώ η κυρία Βικτορία προσπαθούσε να συγκρατήσει με το ένα χέρι εμένα και με το άλλο τα γυαλιά της.

Κάποτε το βάσανο των εμβολίων τελείωσε και η κυρία Βικτορία με πήρε στην αγκαλιά

της για να με ηρεμήσει. «Εντάξει, μωρό μου, τελείωσε! Έλα να σε πάω στο δωμάτιό σου, να σου βάλω να φας και να ξεκουραστείς».

Βγήκαμε από το ιατρείο και φτάσαμε σε μια μεγάλη δεντρόφυτη αυλή στρωμένη με χαλίκια. Γύρω γύρω υπήρχαν πολλά δωμάτια όπου έμεναν κι άλλα ορφανά αγόρια και κορίτσια. Κάποια μαζεύτηκαν να με προϋπαντήσουν, ενώ άλλα με κοίταζαν από μακριά κάπως αδιάφορα.

«Φρόνιμα, φρόνιμα» τους παρακάλεσε η κυρία Βικτορία. «Ο μικρός είναι κουρασμένος. Θα φάει, θα κοιμηθεί, κι αργότερα θα σας τον γνωρίσω».

Ο γιατρός, που τόση ώρα μας συνόδευε, άνοιξε την πόρτα του δωματίου 21 κι έκανε νόημα στην κυρία Βικτορία να με βάλει μέσα.

«Λοιπόν, 21, αυτό είναι το δωμάτιό σου! Καλωσόρισες στο Ίδρυμα» μου είπε χαλαρώνοντας τη φωνή του για πρώτη φορά από την ώρα που τον συνάντησα.

Εγώ έπεσα με τα μούτρα στο φαγητό που με περίμενε στο δωμάτιο κι αποφάσισα να

ασχοληθώ αργότερα με το αν τελικά θα τον συμπαθήσω ή όχι.

«Τελικά, πόσων χρονών τον κάνετε, γιατρέ;» ρώτησε η κυρία Βικτορία, κλείνοντας την πόρτα πίσω μου.

«Θέλω να του κάνω κάποιες ακόμα εξετάσεις για να βεβαιωθώ. Το μόνο σίγουρο είναι πως όσο πιο μεγάλος τόσο πιο δύσκολα θα τον υιοθετήσουν. Βλέπεις, οι υποψήφιοι γονείς παύουν να τα θεωρούν τόσο χαριτωμένα, όπως όταν είναι μωρά».

Δυο πράγματα θα μείνουν χαραγμένα για πάντα στη μνήμη μου, όσο αδύνατη κι αν είναι, από την πρώτη μέρα στο Ίδρυμα. Το πρώτο είναι ότι δε μου αρέσουν καθόλου μα καθόλου τα εμβόλια. Και το δεύτερο ότι πρέπει να βιαστώ να βρω γονείς προτού μεγαλώσω πολύ και πάψω να είμαι χαριτωμένος. Εγώ βέβαια δεν πιστεύω ότι θα πάψω να είμαι χαριτωμένος, ειδικά τώρα που έχω κάνει και μπάνιο, αλλά για να το λέει ο γιατρός, ας το έχω στον νου μου!

Αυτή είναι η ιστορία ενός αγοριού που έχει όλα τα καλά του κόσμου! Ή μάλλον... σχεδόν όλα, γιατί μέχρι τώρα δεν έχει καταφέρει να αποκτήσει δικό του όνομα, ούτε δική του οικογένεια. Επειδή όμως αυτό το αγόρι δεν είναι τύπος που το βάζει εύκολα κάτω, ξεκινά μια μοναδική περιπέτεια για να βρει όλα αυτά που του λείπουν! Κι όπως συμβαίνει με όλες τις περιπέτειες, το τέλος ποτέ δεν είναι σίγουρο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι σε χρειάζεται! Έρχεσαι παρέα;

από 9 ετών

ISBN: 978-618-03-2428-0

9 786180 324280

ΒΟΗΘ. ΚΟΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82428

ΘΕΜΑΤΑ: Ζωοφιλία – Ανθρώπινες σχέσεις